

HI SOU PRESENT, MESTRE

Josep Maria Llompart (Palma 1925-1993) ens ha dit l'adéu que havia vingut anunciant d'ençà de *Poemes de Mondragó* (1961).

En cada un dels seus escrits hi amagava la tendra melangia de la mort, sense escarafalls ni enrenous malsonants, sense cap retret entremaliat. Ho havia anunciat, tanmateix; ens ha fet creure que era de sobte, que ningú no s'ho esperava, que l'ona era encara molt llunyana quan ell, ja feia temps, la tenia just arran de peus. Ara un regust amarg, de saliva blanquinosa i boca aferradissa, assedegada de l'aigua tendra, de l'aigua moguda que acaronen els versos del mestre, ens ha fitorat l'alè i ens ha fiblat el cor. No, no vull pensar-ho; no vull deixar de sentir la mirada, llunyana i enyorívola, que com l'ombra dels horabaixes d'estiu agombola tot l'ésser en un estat de perfecte simbiosi amb el que ens envolta. Llompart se n'ha anat sense fer gens d'enrenou, com demanant disculpes per haver estat causa d'infàmes i de positures allunyades de l'ètica de què ell sempre donà mostra.

Vet aquí una de les baixeses que més fàstic ocasiona a una persona de bé: la mentida. És a la ment de tots el que Llompart digué a la darrera manifestació col·lectiva tot encapçalant-la amb una pancarta: "Jo no sé si els

farem canviar d'opinió, però sí que aconseguirem que els caigui la cara de vergonya". No, Josep Maria, també us equivocàreu: la vergonya, aqueixa gentussa, no la coneix. Us deguéreu estremir quan devíeu sentir, des d'allà d'alt, segons quines opinions de gent que ni tan sols ha llegit un vers vostre; sé cert que una llàgrima plena de temor i ràbia devia solcar-vos la galta. Heu servit de carnassa a uns polítics sense escrúpols i que en vida us negaren sempre el vostre paper d'home públic; fins i tot de gent -que s'autoanomenen periodistes- tot negant-vos allò que bastí la vostra vida compromesa i lligada a la terra i a la llengua, no només amb un exercici testimonial. És ben evident que no us han llegit perquè segur que llur actuació no seria aquesta.

És igual, tanmateix, estau per damunt de tot això encara que afecti el vostre cor -ara ja ben enfortit, per altra banda-. Quan la revista **PISSARRA** us dedicà el número extraordinari, amb la selecció de poemes de dos ex-alumnes vostres, us limitàreu a dir les paraules exactes perquè l'acte no fos una rentada de cara o un caramull de lloances imperitins: "Com no havien de fer una triadella tan ben feta! Si me coneixen tan bé...!" Vàreu veure, amb aquells ulls de polissó, una lliçó vostra duita a bon port: el

vostre missatge era comprès, treballat, analitzat, pels nins i nines de les nostres escoles. Els qui estàvem amb vós vàrem percebre aquest sentiment de complaença i el vàrem viure de la mateixa manera.

Els qui tenguérem la gran sort de conèixer-vos en persona i tots aquells que us coneixeran a través de la vostra obra, mantindrem un pacte secret que, com la "rosa de paper" de V.A. Estellés, passarà de mà en mà per tot el poble i ningú mai no el podrà rompre. Aquesta és la nostra esperança, aquesta fou la vostra illusió.

"Eixiràs a trenc d'alba. Portaràs al sarró les semprevives del crepuscle i en els polsos la illusió del camí eixumorat de clarors indecises. Hauràs tancat amb dos cops el pany de la casa del vespre, la casa on romanen les ombres, els mocadors de batista, les flors de pedaç, les absències. Adéu per sempre".

Felip Munar i Munar

Encarna Viñas, J. M. Llopart i Pere Polo a la presentació del monogràfic de *PISSARRA*

*De sobte ens ha deixat. Pocs dies després de tenir-lo entre nosaltres per presentar-li el número monogràfic de **PISSARRA** dedicat a ell, ha mort Josep Maria Llopart. I que ho és de difícil d'acceptar aquesta imposició, aquesta llei inapel·lable! No hi ha rèplica possible: l'amic Llopart ens ha deixat.*

(1) *“¿Ho veus?. No s'ha aturat un sol rellotge ni s'ha estremet la seda de la cala; el vent que desconeix la teva absència, ajup les herbes del record...”*

Descansa.

Des de l'STEI manifestam públicament el nostre pesar per la seva mort, i la més nostra profunda admiració i gratitud. Hem tingut la sort de comptar amb la seva amistat i la seva col·laboració; ens hem sumat al seu homenatge i ens afegim ara al dolor de la companya Encarnació Viñas i al sentiment de

tots aquells que l'han estimat i han reconegut les seves enormes qualitats humanes i la seva aportació a la cultura del nostre país. Ara...

Nosaltres sols, amb tota la mort teva, reprendrem el camí.

(...)

En la nostra represa del camí ens hem fixat tres objectius, que coincideixen amb els de la Comissió Cívica d'Homenatge a J.M. Llopart, de la qual forma part l'Stei. Són aquests:

- difondre la seva obra
- donar a conèixer les actituds cíviques que va mantenir al llarg de la seva vida, i
- promoure realitzacions en reconeixement de la figura de J.M. Llopart com a part del patrimoni cultural col·lectiu del nostre poble.

DESCANSA EN PAU

(1) J.M.Llopart, *Poemes de Mondragó*